ИЗЛАЗИ У ЧЕТВРТАК И НЕДЕЛЮ

ОГЛАСИ
плаћаю се од свакога реда из гармонда први пут 6, а после 4 нов. За жиг сваки пут 30 нов.

Предплату прима уредништво, све ц. и кр. поште; а у Београду разноситель Напредка.

НАПРЕДАК.

ПРЕДПЛАТНА ЦЕНА У АУСТРИСКИМ ЗЕМЛЯМА
На годину 10 фр., на пол. год. 5 фр., на четврт 2 фр. 50 новч. а. вр.
У СРБ. КНЕЖЕВИНИ
На годину 100 гроша, на пол. год. 50 гр., на четврт год. 25 гроша.

Уредништво е у дунавской улици, кући гђе уд. Стерине, у I. кату.

БРОЈ 94. У НОВОМЕ САДУ, У НЕДЕЛЮ 28. НОВЕМБРА 1865. ГОДИНА XVIII.

На »Напредак« прима се предплата и за месец декембар. Од 1. до 31. дек. о. г. стои 85 новч.

Наручбине без новаца неће се уважити.

Наши избори.

Досада су у свой Угарской саборски избори свршени; іош само овде онде предузимаће се нов избор, где се ниє могао у први мах довршити чин изборни због различитих препона, или где верификация саборска неиспадне добро по онога, кои донесе мандат од бирача.

Већ можемо знати од прилике, како ћемо бити заступљени у сабору угарском, кога е светли краль на сутрашньи дан у Пешту сазвао, ер где су Срби имали давати гласа, тамо су избори већ и свршени, осим едвога или другога места, где ће се нови избори морати предузети.

Сравнимо ли исход садашньих саборских избора са изборима од 1861 године, то ћемо видити велику разлику, и то поспешну по Србе. Тада имадосмо шест седам Срба посланика у сабору, међу ковма едан други ли од сорте православних Мађара Данас пак отићи ће их Србаля на угарску диету скоро двоином онолико, колико пре четири године.

Ово е разлика, коя ће свакога Србина обрадовати.

Али радост ова іош већа мора бити, кад се узме у обзир, како су избори овогодишньи текли.

Пре четири године као да е укиданє войводства Србе у апатию бацило, као да е народни конгрес у Карловцима сву нажню народну у себе упио, те тако и онде неиспаде Србин за посланика, где су сви услови били за победу нашу. Сомбор, Вршац, бачки срез, петровачки срез, бечейски срез, где е већина српског или српско-славенског елемента, послаше у Пешту Мађаре.

Данас е сасвим противно. Сомборци Срби показали су своим Мађарима и помађареницима, да е Сомбор српско место и да ће увек српски и бити, докле год то Срби сомборски хоће. Ова победа српска у Сомбору неће остати без врло поспешних по нас последица, што ће се показати без сумнє и при предстоећой реставрациии магистратской

У Вршцу е сасвим другчие ствар стояла. Брой бирача срезних и немачко-мађарских скоро е едпак; тек неколицина што их има на српской страни више. За Вршац тим пре морадосмо зебсти, што су оданде дошли гласови, да су сами Срби с почетка били агитовали за немачко-мађарскога кандидата. Али Бог погледа на Србе, они увидише, да им треба противницима показати свест народну и снагу народну, и — ниедан вршачки Србин неизостаде од гласаня, те Србин и тамо испаде за посланика.

У бечейском срезу имадоше Срби два кандидата. Истина, и Мађари се били поцепали; али толико стои, ако се Срби неби сложили, а Мађари ако би дали гласове свое едноме своме посланику, да би опет њиова победа била. Срби су ту показали, да су политично зрели, да им е народна корист већа од приватне повольности Они се сложише и свое гласове даше едноме своих кандидата. Ко зна, да се за инат Марко потурчио, тай ће знати уважити ово самоодрженє српске маньине.

Особито нас е веселило, гледаући словачку браћу у Бачкой, где пристаю братски уз Србе. У Кулпину и Товаришеву они су помогли, те и тамо Срби више изабрати. Да е среће, да су тако свестна и словачка браћа испод Карпата, неби из чисто словачких жупания Мађари или помађареници као посланици излазили.

Али зато нас туга обузима, кад видимо, да нам найближа браћа, Бунївци, ни найманє свести народне непоказую. Они би у Бачкой осигурали славенноме живлю превагу, овако — они ту превагу даю данас Мађарима!

Видимо, да су се Словаци и другде уз Србе припоили. У Батаньи су братски заедно држали. Ако сад нису победили, даће Бог други пут болє; тек е то леп знак славенскога зближаваня и узаимнога споразумеваня.

Напротив, са тугом видисмо, да се Срби са Романима немогоше сложити. Тако на пр. у Темишвару гласаше Срби са Мађарима и Немцима, а Романи осташе сами; исте появе видисмо и другде, премда има и радостних изузетака.

Колико ствари знамо, смело се рећи може, да су Романи са своіом исключивошћу и непогодношћу найвише той неслози допринели. Несретне распре због цркве, кое су баш сада поводом оделѣня Романа од Србаля у найбуйнием цвету, огорчиле су духове узаимно, а осорльивост и безтактност политичка од стране Романа отерала е Србе у око, у кои они нису мислили ићи.

Али колико повод томе найвише морамо код самих Романа тражити, толико морамо и нашим Србима у тим романско-српским срезовима казати: да при овако важном послу не треба да решава местни узрок, но узвишении поглед на обшту и заедничку корист. Срби би подпуну политичну зрелост показали били, да се нису овде и онде, у срцу, одбили од Романа. Исход могао е и едне и друге, а понайболє Романе, научити, да нам треба сложнима бити.

Само слогом своіом могу немађарске народности постигнути обезбеђенє свога народнога жића у држави; неслога њиова само ће противницима народне равноправности показати, да іош нисмо зрели за државни живот, научиће их, да непопуштаю, но да се држе онога: заваћай па владай! —

Ми Срби можемо са успехом саборских избора у срезовима и местима, где наш народ има гласовати, сасвим задоволѣни. Док се іош болє овой врсти борбе научимо, показаћемо и ту у будуће, ко смо и шта смо. Ми Срби нисмо правили никакве демонстрациие, код нас се ниє онако бушило и агитовало, као код других, и Богу хвала, избор е видио Србе у яком брою и свестне. Тако и треба; демонстранти никад нису ни били люди од дела; озбильни послови изискую и озбильне посленике.

О конференции новосадски учителя.

Ар. Мих. У подлистку бр 88 и слѣд. „Напредка“ доноси г. Ш. извѣстие о конференции новосадски српски учителя, коя е 20 септембра т. г. обдржавана.

Тамо изложене дебате одступаю до душе у многом од истине; ал г. извѣститель заслужуе већ с тим извиненє, што се зна, да међу учительима ни едног стенографа нема, кои би дебату од речи до речи прибележити могао, пак потоме ниє то ни чинио, већ е морао гледати, да само главне точке разговора у колико е могуће свати и после код куће на тенане спише.

Да се тако немогу сваког поединог говорника речи вѣрно навести, већ да их извѣститель по своме увиђеню склапати мора, то е врло понятно; а кад е тако, онда е найприродние, да их у свою и своих приятеля корист сложи. Є ли дакле замерити г. извѣстителю, што е и он тако чинио?

Я се нећу упуштати у колико е то извѣстие верно, у колико ли пристрастно, да неби можда и сам кою против истине рекао; ер ко би и био у станю цео разговор едне бурне конференциие упамтити? Само сам наумио, да на поедине тамо изложене говоре свое примѣтбе учиним.

Я ћу говоре — по г. извѣстителю — све за истините сматрати, и на њи с те точне свое примѣтбе чинити; а ако ко од говорника непризнае, да е тако говорио, као што г. извѣститель наводи, а он нека то опозове

Г. известитель вели међу осталим, да наши ученици, по речма г. саветника по већой части неправе онаки успѣх, какав би се после свршеног IV. разреда од њи праведно изискивати могао; (кад е и гди рекао то г. саветник? У конференции видим, ни по вашем извѣстию ниє!) пак наводи томе за узрок, силне у школи натоварене „светиньске“ ствари; зато он предлаже, да се од ти ствари у I. и II. разреду катихисис по пол сата на дан предае, и више ништа; у III. разр. билиске приповедке найвише едан сат на дан, (ако би се се у самом том разреду са толико времена цела библиска повѣст старог и новог завѣта свршити могла!) а у IV. Евангелиа и Апостоли токоће само едан сат на дан. Остало, као: житиия светих, поянє, изречения и др. да се сасвим избаци. Тако е, вели и у немачким школама.

Я то другчие сваћам. Прво по сата, катихисис, одобрава и сам г. П. пл. М., зато о томе нећу ни говорити, то већ остае. Друго по сата, поянє, Немци истина немаю, ал они немаю ни толико црквени песама као ми, а имаю свое оргулє и кантора, пак овай заменюе децу у цркви. Код нас пак тога нема, већ мораю деца у цркви да пое, а да би то могла, мораю те црквене песме, и то у школи, учити и научити да пое. Та и у бившим, по старой системи устроеним школама, чинила су то деца. Мора се дакле код нас и ово по сата за поянє опредѣленої задржати. Треће по сата одређено е на писанє и ученє изречения. Пак треба л ово избацити? Я велим да нетреба. Писати се мора ма што; пак е ли болє да пишемо: „Ада, Боя, Вода“ и под. као и пре; или е болє да пишемо одабрана изречения, коих ће се деца, кад их на памет науче, и доцние сећати и живот свой по њима управляти? Болє е, држим, кад се већ мора што писати и на то по сата потрошити, да се овака изречения пишу и уче, него коешта. Ни една се дакле од ове три полутине сата, по моме мнѣнию, неможе избацити. Четврто би се по сата, кое по библиским приведкама наменѣно, истина могло, као што исти г. предлаже у I. и II. разреду уштедити, ал би ово за децу права каштига била. Та од свега, што им се у тима разредима предае, наймлие им е приповеданє и поянє; то им е управо забава. Деца су, особито у I. разреду, нѣжна, пак лети због врућине тако клону, да их е кадкад полутина сана и неможе их човек доста напомвнати, да пазе. Ал кад им се у том случаю рекне: слушайте, дечице, да вам приповедим едну лепу приповедку; — или: дед' ти Іоване, почни „Пойте Богу нашему“ итд. — чисто се преобразе. Нема ту ни клета сна! Сваки то, ако се пои, помаже, а ако се приповеда, сав се у уво претвори; тако им е то омилѣно. Пак зар то да им укратимо? — У колико е пак тиме у ове наше разреде више натоварено, него по немачким школама, у толико имамо ми више времена за предаванє него они; ер се по њиним школама предае наука на дан по 4, а код нас 5 сати. И код нас се пре, док е стара система постояла и док у школи ниє било толико ти „светиньски“ ствари, предавала наука у школи само 4 сата; ал се сад са новом системом и едан сат предаваня више у школу увео. Зато не само да ниє нуждно, да се те ствари из ови наши разреда избаце, већ би управо штетно било избацити их. Нуждно пак тим више ниє, да се избаце, што се тамо од свега тога тек понешто предае.

Што г. П. пл. М. вели, да се у III. и IV. разреду на евангелиа, апостоле и житиия светих іошт по сата више потроши, то нестои; ер се у тима разредима толкую евангелиа и апостоли у оно исто време, кад се у I. разреду молитве, а у II. катихисис предае, а ово се повторава у III. и IV. разреду само суботом и приликом комбинираня са другим предметима. Житиия светих, кад их кое седмице има, приповедаю се средом и петком последнє по сата после подне место библиских приповедака; а са поянєм, изреченияма и библиским приповедкама стои као у I. и II. разреду.

Види се дакле, да предлог г. П. пл. М. нема места, ер се ни у едном нашем разреду те „светиньске“ ствари непредаю више од два сата на дан, и да іошт три сата остаю за остале предмете, као: читанє, рачун, езике и стварне предмете; а више сати нема нато ни по другим, страним школама.

Истина, г. П пл. М. одобрава, да учительи у школи сваком даном прилином говоре о светиньи, ал неможе, вели, опет зато само школа, поред родительске развратности и хрђавог воспитаня, децу добрим христианима учинити; већ треба и свештенство око тога да више настоява, да се развратност на болє окрене.

Та, за Бога, ниє тиме, што се у школи мно-

го о светиньи говори, свештенство изключено од те своє дужности, да развратност исправля; оно ће свою дужност и поред тога испуњавати. А што вели, да є наш народ пре револуциє побожниии био него данас, и да є немачки народ у нашой околини найпобожниии, томе вальда неће г. П. пл. М. узрока у томе наћи, што се код њи библиске приповедке тек у III, а евангелиа и апостоли у IV. разреду, а код нас оно іошт од I, а ово од III. разреда предає. Ил он држи, да ће наш народ, кад се те ствари из школе избаце, побожниии бити?

Г. П. пл. М. доказує далѣ, да се и поред земльописа може о светиньи говорити, пак цитира, шта се поред Азиє и Африке о томе говорити може.

Ал се то може тек у III. и IV. разреду чинити, ербо се то *шамо* предає; пак и у III. разреду може се само из библиске повѣсти што наводити. А шта би навео у II. разреду поред земльописни лекция: „Обштина“, „околина“, „Бачка“, „Банат“, „Срем“? Пак шта ће у I. и II. разреду и поред други предмета на пр. молитава, заповѣди, дѣла милости, грѣха и пр. наводити, над деца у овим разредима, по његовом предлогу, црквене песме непоє, изречения непишу и неуче, библичне им се приповедке неприповедаю?

Неиде то, господине. Комбинирати се и наводити неможе, над предмета нема.

Г. П. пл. М. вели: „Ми смо међу собом, чему сам я свагда противан био (зашто?) направили неки ред, по коме ученици из алмашког и іовановског училишта несмеду у II. главни разред примлѣни бити, или ясние, несмеду у главном училишту у часловце, незнам зашто, примлѣни бити; а напротив ни єдан из ти исти училишта несме остати тамо, да и псалтир изучи, него мораю сви у III. гл. разред, кое се зна зашто, доћи.“

Кад већ г. П. пл. М. ние могао казати, зашто ученици алмашки или іовановски несмеду у главном училишту у часловце примлѣни бити, єр он незна, зашто є то тако међу нама уређено: зашто барем неказа, што они као псалтирци из ти школа мораю у III. гл. разред доћи, кад се зна зашто? — Ал я знам и оно, што он незна, и оно, што се зна; пак ћу, кад он ние, да наведем обоє.

Пре него што є под нас IV. гл. разред отворен, пак и у оно време, кад є тай „ред“ међу нама направлѣн, нису ученици из главног нашег училишта недельом и праздником ишла ни у єдну цркву да поє, већ су у алмашкой цркви деца из алмашког, а у іовановской деца из іовановског училишта пояла, те є било уобичаено, да у тим школама због пояна и псалтирци остаю. Ал кад се IV. гл. разред основао и над су у главной школи сами псалтирци за себе, оделѣно од остали разреда, науку слушати почели, примѣтило се, да учительи у тим филиалним школама, т. є. гди учитель букварце, часловце и псалтирце уєдно обучава, немогу са псалтирцима, због множине послова, онолико нѣмачког єзикословля да свршe, колико сврши онай учитель у главном III. разреду, кои пред собом саме псалтирце има и колико є нуждно, да деца немачког єзика знаю, кад у IV. гл. разред дођу; — зато нареди местно шк. управительство у договору с нама — мислећи, да ће те црквене службе и сами часловци са букварцима у алмашкой и іовановской цркви отправляти моћи — да псалтирци из ти школа због нѣмачког єзика у III. гл. разред сви прелаве, а часловци да у тима школама због пояня у цркви сви остаю. А међутим да има алмашки и іовановски учитель часловце читанѣ и писанѣ нѣмачко и латинско научити.

То є узрок, што є међу нама тай „нови ред“ направлѣн.

Ал є алмашка црква ґолема, пак се доцние видило, да су гласови часловаца и буквараца за ову цркву слаби; зато нареди местно шк. управительство накнадно, да у алмашку цркву на литургию деца из главне школе иду и поє, ал да међутим, по првой оной наредби, у алмашкой, као и у іовановской школи, сви часловци и букварци као и пре остану.

Сад вели исти г., да є то неправда за алмашку и іовановску децу, да она оно две године дана учити мораю, што пиячарска за єдну годину свршe; и да родитељи своју децу у часловце овамо у главну школу радо даю, пак да због тога, што их управительство овамо непушта, сваке године неприлике има. И то є истина. Али ту знати треба, да то нежеле сви родитељи, већ само неки; и да то и они, кои желе, само зато желе, што су им деца као букварци две године, пак можда и треће године као часловци алмашку и іовановску школу походила, пак већ толико порастла, да би сад и у зимнѣ доба у главну школу долазити могла.

Ал неће тако бити, кад у тим школама сами букварци остану. Онда ће деца и тамо буквар за годину дана свршити, и много ситния — већином од 7 година — у други главни разред морати прелазити. Неће ли онда іошт више неприлике са родитељима бити, кад им управительство тако ситну децу у зимнѣ доба са онога края вароши у главну школу гонило буде?

Далѣ се жалує г. П. пл. М., што є местно шк. управительство ово обострано наше заключенѣ погазило и прошле годиие свршене букварце само из іовановске школе самовластно у II. гл. разред преместило.

Овди є само штета, што є г. известитель заборавио навести и одговор г. управителя на ово, кои є, како ми се чини, изяснио се, да є то зато учинио, што деца тамо никаква успѣха показала нису,

(Продужиће се.)

Нови Сад 27 нов. У прошлом брою подкрала се немила погрешка. У телеграму бечкеречком стои: „*Овде* є изабрат за посланика Трифунац,“ а треба да стои: „У *Башахиду* є изабрат итд. (у Башахиду нема телеграфске станице, но є телеграм предат у В. Бечкереку)

Дальи избори саборски били су:

У **Зичидорфу** у Торонталу *Павле Даниел*;

У **Т. Хиђошу** у Торонталу *Видач*;

У **Вел Бечкереку** изабрат є са великом већином за посланика *Ђорђе Страшимировић*;

У **Парданю** у Торонталу *Александар* Николић.

У **Жомболю** ние се могло до избора доћи, єр су се бирачи међу собом побили. Тамо кандидує барон *Федор Николић*.

Представништво потиско-крунског диштрикта, у сѣдници своіой іошт 19 ферфара 1862 бр. 34 држаной, заключило є на фонд србске правне академие у Н. Саду 3000 фр. а вр. приложити, и почем є заключение ово племенити диштрикћана Интиматом в. кр. унгарског Намѣстничества у Будиму од 19 марта 1865 бр. 18320 одобрено, послало є представништво предхвалѣног диштрикта, дописом од 23 новембра 1865 бр. 75 споменуту од 3000 фор. суму на Патронат Гимназие, као руковатеља оба фонда и гимназие и академие србске у Новом Саду.

Пре свега патронат за свету свою дужност држи, племенитим становницима потиско-крунског диштрикта на знаменитом овом олтару просвете народнѣ принесеном дару благодарити; уєдно пак, поводом тим, што се сви на подизанѣ правне србске академие наменути прилози особено руковати имаю, до обштег знаня доставити, да ће се и споменута сума неотложно за камату издати, тога ради позиваю се сви они, кои желе ову суму под закони интерес у залм узети, а прописану пупилариу сигурност имаю, нек се поред достовѣрног изказа своє хипотеке, на Патронат Гимназие новосадске писмено обрате. Из засѣдания Патроната Гимназие новосадске дана 26 новембра 1865 у Н. Саду држаног.

ДОПИСИ.

Г. — У **Срб. Бечею** 25 нов. Од како нам овамо Србско народна позоришна дружина приспеде, од то доба можемо рећи, да и ми нешто веселие и племенитие уживамо. Живост у нашем месту баш ние бог зна какова, али сад се и ми болѣ мичемо, премда нас и сад има, кои спавамо. Кад се узме у обште, како є ова позоришна дружина овде код нас дочекана, може се рећи, добро, али нитко пореći неможе, да и болѣ дочекати и могосмо а и требасмо. С почетка можда нас є избор и дочек посланика на земальски сабор збунио, али сад тога нема, валяло би бар сад другчие ове будилнике народне просвете да предусретамо, ако нећемо да нам се пребаци, да их нисмо хтели и да смо ладни спрећу њи били.

Неколико родолюба, кое из обзира спрећу њинове познате скромности нећу именовати, послужише некое чланове дружине слободним станом и безплатним препитанѣм. Живили ови врсни синови Србски, кои неживе само за себе, и да Бог да такови се Срби плядили!

До яко смо имали три представе и четир номада. Прво представлянѣ беше о дочеку нашега посланика г. Милетића. Представили су „Кралѣву сею“ и уобште уврто врло добро.

Друго су представлянѣ дали 22 нов. у понеделяк, и то „Низ бисера“. Како юче, тако и данас изненађени бисмо са представлянѣм.

24 нов. представила є Србско народна позоришна дружина два комада: „Пуница“ и „Шаран“. Оба су номада шальива и врло занимльива а и представлѣни су врло удесно и на обште задовольство.

Прва представа била є изван предплате. Найскуплѣ є место 80 новч. од особе и опет є пало на каси до 145 фр. Предплатници износе до 300 фр. Друго вече поред предплате дошло є у касу 18 фр. а треће до 20 а. вр. Ето тако успева засад у нас Србско народно позориште и нѣна дружина. Надамо се, да ће и болѣ бити.

Овде ће се бавити друштво позоришно до 3 децембра найдалѣ, па после полази или у Србобран, или у Сомбор на зимниште.

Юче є стигао овамо г. Іован Ђорђевић, кои поглавито управля и дисциплину држи у дружини Србског народног позоришта.

Из **Т. Бечея**. После оних представа, за кое вам є већ явлѣно, дружина србског народног позоришта представляла є іош ове комаде: 13 нов. „Лудница“ и „Жена што кров провор скаче“, 14 нов. „Мейрима“, 15 нов. „Войнички бегунац“, 16 нов. „Кралѣва сея“, 18 нов. „Низ бисера“.

Дружина є особито примлѣна била у Турском Бечею, добила є бесплатне станове. За позориште найвише су се заузели гг. Мита Папић и Бранко Недельковић. Дружина є пояла у бечейской и вранѣвачкой цркви. Кад є дружина полазила, добила є бесплатни подвоз од Т. Бечеяца до у С. Бечей.

Л. У **Тамишграду** 21 нов. Давно очекивани дан овде є, дан, у ком ће Нѣгово високопреосвештенство г. епископ *Антоние* на архиерейски престол да седне. Око 3 сата поподне огласише звона и пуцнява прангия свечаност, какву овдашньи Срби од дугог времена видили нису. Депутация под предвођеном варошког судца и председника србске обштине г. Бугарског оде на сусрет г. епископу са іош многим каруцама (гди су Мађари и Немци у врло великом брою заступлѣни били, на чему нека нам приме срдачну хвалу) до варошког хатара. Ту га г. Бугарски србски, г. Вайгл овдашньи градоначелник мађарски, а г. Хофштетер капоник немачки поздрави. Међутим се є свештенство и силан народ искупио био на таковзваном „домплацу“, да обштелюблѣнога новога епископа свога дочека и поздрави. Ние дуго постояло, а топови са бедема градски означише долазак. Напред су ишли коняници са заставама искићени са народним тракама (Валя нам приметити, да є велики жупан г. Муравьия наложио, да се по неколико коняника придруже свати из свакога села, куда нам преосв. г. владика буде пролазио.) „Живио!“ орило се є из хиляду грла, кад є г. епископ са кола сишао. Ту га є Миленковић парох овдашньи кратким но врло лепим словом поздравио. Г. епископ у избраним речма є одпоздравио и позвао свештенство, да му при обделаваню винограда господня на руци буде. Затим є у цркви слѣдовало призиванѣ св. духа, гди є новопоставши архимандрит хоповски г. Василиан Петровић г. епископа поздравио. Г. епископ држао є у цркви слово и између осталога рекао: да ће с добром вольом све сметнѣ, кое му на путу стояле буду уклонити. Ове су речи биле прави мелем за наше ране, — дай Боже да скоро у дело приведене буду! Из цркве се сви врепуше и двор архиерейски гди су до 20 у бело обучени девойчица г. епископа дочекале и просиплюћи цвеће пред њим до дворане га допратиле. Сада бише депутации примляне. У вече є овдашнѣ певачко друштво у почаст г. епископу неколико песама одпевало и с отим би наша свечаност, на коју ћемо се дуго времена сећати, свршена.

М. У **Темишвару** на Заведение. Давно очекивани новопосвећени првосвештеник од дужег времена упразнѣне темишварске диецезе, г. Антония Нако, данас є у повольном здравлю у Темишвар приспео. Нѣну є єдна многобройна сяйна депутация, коя се из Срба и иноплеменика састояла, до темишварске границе на сусрет изишла и ту га поздравила: прво варошки градоначелник, потом представници римокатоличког клира, найпосле и председник овдашнѣ србско црквене обштине. Г. Епископ сваком є посебно на оном єзику одговорио, на ком є поздравлѣн био. Потом є у пратньи исте депутацие уз гувнанѣ звона по свима овдашньим црквама без разлике верозакона, и пуцняву на градски бедеми поставлѣни прангия кроз предградие Фабрику у град дошао, гди га є овдашньи парох г. Светозар Миленковић на увишеном за то спремлѣном месту дочекао и кратком но єзгровитом беседом своіом поздравио. Затим крене се читав поход у цркву, коя є са свию страна стекшим се народом препунѣна била. Ту га є новопроизведени оповски архимандрит г. Василиян Петровић такођер поздравио и у подужой беседи своіой изложио важност задатка г. епископа гледе повереног му народа. На то є смирени г. епископ благим речма своим, захвалившши Нѣговом Величеству цару, светом синоду и патриярху на великой милости, сакуплѣном народу свечано обећао, *да срећу и напредак свог народа нигда из вида губити неће.* По свршетку беседе своє, коя є са усклицима „живио!“ често прекидана била, крене се г. епископ у пратньи многобройног народа и свештенства у свой двор, гди га 12 у свечаном белом оделу обучени девойчица дочекаю и пут цвећем стираюћи му у собе уведу. Ту

примивши г. епископ поздраве и честитаня од овдашньи жупански чиновника на коих челу велики жупан г. Игнят Муранья бяше, и благодаривши им на учинѣной му почасти, преда се покою, да од умора и труда одпочине.

Тако се тай славепуни и достопаметни акт дочека нашег г. епископа на понос наш довр̑ши, кои е по нас и г. епископа нашег тим знаменитии, што су се вапредне припреме за тай сяйни дочек давно већ чиниле. Можемо дакле рећи, да е тешко кои од предходника садашнѣг г. епископа тако величанствено дочекан као он; и што е овом приликом наше благородство, кое е у свему предпячило, осетити дало, да се оно жели народу своме приближити и с ньиме у корист народа свога заедници радити.

Овде приметити морам, да е братско саучешће иноплемени суграђана наши Немаца и Мађара к увеличаню те свечаности и те славе много допринело. Римокатолички епископ преосвештени г. Бонац іош испре издао е налог своем подручном свештенству, да нашег г. епископа по свима местима, куд буде у путу своме пролазио, са пристойном чашћу дочекаю. Овдашньи високи ђенералитет са целим офицерским корпусом овдашнѣ посаде, варошки магистрат, остале власти и поедине корпорацие нису пропустиле достойном прелату нашем своим присуством одличну почаст указати, на чему буди од нас свима уобште, и поединима понаособ срдачна хвала и признателност, увераваюћи их, да ћемо и ми сваку дану прилику драговольно употребити, да наше топле симпатие и братску любав нашу према ньима на подобни начин покажемо и посведочимо.

В. Д. **Оросламош** 24 нов. Радосни глас, да ће преосв. владика г. Антоние Нако свой свечани улазак у Темишвар 21 нов. држати, по целой околини нашой распростро се и сви Срби поврве, да свог архипастира дочекаю. 20 нов. већ стана у Темишвару тешко се добити могло од силног народа. 21 нов. у 3 сата после подне пуцанѣ топова и гуванѣ звона огласише долазак преосв. владике нашег. Више од сто каруца с найотмѣнним лицама без разлике вероисповести, изиђоше далеко иза града на сусрет давно пожелѣном, архипастиру, и ту поздраве преосв. владику нашег два римокатоличка архимандрита, на кое са свию страна зачу се бурно живио! илѣн! виват! За ньима предстане варошки капетан г. Бугароки, кои српски његово високопреосвештенство поздрави, на кое преосв. г. владика захвали и уз „живио!“ седне у каруце и кроз преградие Фабрику дође у град.

На пияци чекао е велики брой свештеника у сяйним одеждама обучени свог архипастира, и видећи га од срдца „живио!“ повикаше. Звона сад утишаше се, топови пуцати престадоше и преосв. наш владика попевши се на увишено и за њега приготовано место, метне круну архиерейску на главу. Сад изиђе на среду г. парох градски Светозар Миленковић и сходним словом поздрави свог архипастира, на кое преосв. г. владика одговори, те уз млогобройно „живио!“ пође у храм. Са свию страна свет е пагрнуо био, тако да су сви сокаци, пияца, порта и црква пуно людства били. Ту у храму после благодарения Богу попне се на амвон г. Василиан Петровић архимандрит и преосв владику, кои е у столу архиерейском био, поздрави. На кое преосв. владика благосиляюћи найпре свештенство од прилике изрече: да му е врло мило, што се млогобройно свештенство на дочек његов скупило, да е то знак любави спрама свог архипастира, и то њему на велику радост служи, ер ће само таковим начином велики и трудни задатак свой срећно рѣшити, а свестраном очекиваню *цркве и народа* одговорити моћи, ако му свештенство на путу архиерейске његове дѣятелности любов и повѣренѣ као његови садѣлательи у винограду Божием донели буду итд. По том окрене се народу, као словесном стаду свом, такође га благослови и при концу слова, гледаюћи у крст, кои е у руци држао и уздижући га рече: „Ово е, благословени мои, оружие непобѣдимо, с овим оружем све ћу *враге цркве и народности мое* победити!“ После ове беседе загрми опет „живио!“ и с певанѣм ирмоса: „Ангели вхождение причистия видѣвше,“ одпраћен буде свети владика у свой двор.

Овде се сад тако народ слегао, да е сам преосв. г. владика едва прошао, а свештенство ние ни могло архипастира свог до дворане одпратити. У дворани дочекаю преосв. г. владику девойчице, бацаюћи цвеће пред ноге цркве све кратира, и една од свои 6—7 година девойчица изиђе и красним стиховима поздрави светог владику. Архипастир умилѣн благослови дечицу, и светина ту се разиђе. Свештенство после се скупи и сви редом любише и целиваше руке светог свог архипастира, нашто се и оно уклони. Сваки е од срдца викнуо: живио свети наш владика! живио! живио!

Тако се свечаност ова сврши.

Приликом овом не могу пропустити, да вам не явим уедно и о избору посланика из среза Бешеновачког за угарски сабор. Враћаюћи се са дочека преосв. српског г. владике, хитио сам у Бешеново, и будући да е г. Арсение Чарноевић нама на избору захвалио, то сам хитио, да се са свештенством тамо састанем, да се разговоримо и за г. Александра Сандића да гласамо, почем сам у Темишвару од гг. пароха В. Бечкеречки чуо, да ће г. Сандић у Бешеново доћи, и да е већ код мене. Како ту приспем, видим г. Сандића, гди народу говори, а свештенство наше, имено г. Ђорђе Јаковлѣвић ђалински и г. Петар Маринковић црнобарски свойски заузеше се. да се Србин изабере. Видећи их придружим се ньима; али наеданпут чуло се пуцанѣ пиштоля и распростре се глас, да су едног Србина ранили, да су српски баряк, окрвавивши руку баряктара, насилно отели и да се на бой противна страна устремлює. Ово Срби чуюћи повикаше: „Ми се туђи нећемо, над е дошло до пиштоля и убияня; айдемо сви кући!“ а г. Сандић сам уклони се. — Срби задрже право гласаня и разиђу се, молећи г. Сандића, да ствар ову дотичном месту яви, и да се други избор измоли и то у Оросламошу.

Београд 24 нов. Данас е сахрањен *Констан-шин Бранковић*, найстарии професор и ректор велике школе београдске. Спровод му био е такав, какав редко бива. Из тога се види, колико е покойник имао почитателя. Лака му земља била!

Из **Нове Паланке** (српско-банатске пуковние.) Читам духом родолюбия из српальские топли груди написани допис „из Баната“ у брою 88. „Напредка“ гдѣ ме дописник обавешћава, да село К. ние село Кнез, већ друго место у протопресвитерату Л . . . . ском, кое е такође населбина црногорска, и гди е па жалост васцѣлог Српства и тога места живаль Српства сасвим угашен, и кои су се тек сад будити почели. Будилници су нашем юначком српском народу вазда његови свештеници били, пак ако е икада нуждно било, сада е време, да их обавестимо, да „болѣ им се вратит с прага, нег незнати дому трага.“ Та немарношћу и равнодушием па и простодушием нашим хилядама нам се Срба у равном провинциалном Банату у романску народност прелило, и то све узиманѣм и привенчаванѣм наше красне и юначке омлађине с романским дѣвицама, кое како у чисту српску кућу и породицу дођу, романски говорећи и дечицу рађаюћи езиком и духом своим зараве, те тако за 50 година неизброиме нам чисте српске породице изгубише свой език, и с ньим све свое од витежки предака наслеђене прастаре обичае. Зато дакле уздигните, свестни свештеници, у таковим местима, гди нам се успаван народ наш сад буди, глас ваш као ясну трубу, и удвойном красноречивошћу кажте им, кои су им стари били, стари ђеди прађеди, и да у ньима іошт крв стара славнога Лазара ние у жила усанула. Пак што су стари гвожђем били, неи су духом сад унуци. Не клони духом, юначки Србине у Банату, ер имаш од Бога ти дароване велике бранителѣ свете цркве и народности у средини твоіой, а то су два твоя архиерея, од кои е едан већ и на нашем народном расправном конгресу любећи свой народ и цркву ватрено бранио и оставио вечиту успомену у своему роду, славиће се, док е Срба и српскога грба. Свѣстно и сложно, браћо, пак ће „синути сунашце и пред наша врата!“

Из **Чемернице** 22 нов. „Србобран“ е слаб пророк! Есенас прорече, да су заключци српског конгреса сва дикастерия прошли, те да готови на столу подписа царева и потом обштег обнародованя чекаю, и да ће то све у мѣсецу новембру бити. Еда бог да, да би му се пророштво у ово осам дана испунило; али се е яко бояти, да му нећемо пророчког вѣнца около поштеног му чела савити!

За друга „Србобранова“ нагађаня и пророкованя, као н. пр. да би српски владаюћи кнез постао турски мушир и да би се потурицы Омеру бившем крайшком каплару и бѣгунцу поклонио — неби барем код нас нитко пожелио, да се изпуне, него то отличие желимо њему, али само када найпре име саданѣ измѣни. Али за оно о конгреским заключцима сви би душом и срцем жељили испунѣнѣ, пак макар онда и мирни конац без вѣчне памяти нашем у нашим предѣлима путем цирнулара обште облюблѣном, лепим и одличним именом урешеном „Србобрану“ у кратко време приспѣо.

Амошнѣ православно свештенство изчекивало е и сад іош изчекує дрхтаюћим срцем свог избавлѣня од пропасти, право рећи, душевне и тѣлесне, ербо се обично говори, да се у злу станю мора и душа изгубити, те се поуздано нада, да неће вальда бити за нас увѣк она прастара свирала са своим едним те истим гласом сачувана, и да ће се већ едном на валяном мѣсту припознати течай деветнаестог столећа.

Чим ће народ ове године свое свештенике подмирити, када нема ни у тору ни у амбару? Чим ће свештении, ако заключци до новог лѣта потврђени небуду, себе и свою обитель кроз лѣто дана уздржавати? То су мале и незнатне ствари за велике люде! Било коме годину дана или едан дан зло, то код ньи едну цѣну има, ербо сит гладну неможе нигда разумѣти. Што е наше, то е обично до сада пужевом брзином ишло, а до душе ни сада ние брже од великог рака! А тко е свему тому узрок? Ми и наши и нитко други! Где се хоће да се што валяног сагради, ту треба найпрво праве и озбильне волѣ, потом онакове слоге, какова се опажа у данашнѣ доба међу другим народима; али тога нити е било међу нама до сада из узрока свакому познаних, нити ће га боим се у будуће бити из узронах опет добро познаних!

Ако се станѣ нашег свештенства, потоме и народа, овом пригодом непреокрене и на больитак неупери, то е онда свршена ствар, да ће свештенство скупа са народом морати страдати, и то у найглавниєм обзиру людског живота, а тай обзир найболѣ ће знати наши књижници! —

Овом пригодом немогу пропустити, да се к нашем српском народном гласилу, пророку, поборнику и циркулашу „Србобрану“ неповратим, те да му неколике од наше стране перекнем, а то ест: да ние у реду, што о њему „Напредак“ пише, да Србобран „и опет лаже“, ербо она риеч „и опет“ значи, да е таково што и прво радио, а лагати ние на своем мѣсту тим манѣ, што би могао ту наваду у саму нарав укоренити, пак ето онда увѣк плаћаня за лаж, а ми тога воћа можемо добити и бадава, колико хоћемо.

Тко на челу носи име „Србобрана“, тай мора бити прави Србин, кои се у бою за свой народ несакрива за другог, него отвореним грудма, ведрим челом и бистрим оком напрво ступа, те као воћа свог народа само онда у засѣду за дебели дуб стане, када е сила неприятелска одвиш яка, те іой се само овим начином бранити може. Ми додуше ни то нисмо мислили, да би онай човѣк, кои име Србско носи, у свом листу могао писати о српском кнезу као о турском слуги, него смо се надали, да би тай човѣк оно, што е наше, и зашто се стидити нетреба, проти свачием нападаю као и саму свою мѣшину бранио.

Препоручамо дакле за сада до други пут нашему „Србобрану“, кои е код нас задоста гост, да окрене больи лист, како се неби више о њему пѣвало: ты во грѣсѣхъ родился еси весь, и ты ли ны учиши? —

Из **Високога** (у Босни.) Іош су гранчице пуне лишћа, іош се стабльике и шума зелени, іош разбойници по шумама четую и четуюћи плѣне. И кад се шуме и у жутило обуку, када са ньих лишће опане, те остану као очайник у сиротиньству, и онда ће разбойника бити, ер власт турска на ньих милостиво гледи. Као да су се сви заклели, да найболѣ српске синке укидаю. Тако пошлѣ Млађенова убиства догодила су се іош два, од коих о едноме умием вам причати. У селу Малетићу, три сата од Сараева, био е богати селянин Петар Стаић. Он едан имао е штогод, а цѣло село пуно е сиротинѣ, Септембра 22-а легао е у ньиви и чувао е конѣ. но на велику свою и свое породице несрећу, ербо га рани крвник из пушке. Петар скочи као лѣлѣнче за крвником и читава два пушкомета гонио га е и доиста хотияше га ухватити, но му рана оладни и он унесвѣсти се. Породица његова на глас пушчани избуди се и дође у ньиву, гди е лежао домаћин им, но ненађу га. По крвопуту нађу га. По крвопуту нађу га лежећа и доне су кући. Код куће пошто се Петар разбере, упитаю га, зна ли, ко га е ранио? одговори с изнемоглим гласом: Асан Решидовић Муктаров брат. Тако ту ноћ преноћи малбаша Перо, а пошлѣ га донесу у Сараево, да га лѣкари видаю, а Асана су како чуем, у затвор ставили.

Из **Сараева**. У октобру едне недѣлѣ прилепише таксидари листове печатане, прво турски, други само са бугарским словима, и треће турски са грчким словима, по гдигди само турски, а на мѣстима грчки и турски. Ови су им листови претекли у Цариграду, пак послаше у Сараево, да и наши консули виде, како су се Турци просветили. У листовима стои, порез да се купи од митрова до Ђурђева, а войнина од ђурђева до митрова дне. Кои би какову опору риеч рекао, да пуни 20 дана затвора, а кои неима платити, да ће му се узети, што има: марву, стоку, посуђе итд. и да на сваки начин мора искана сума изићи.

Овди е воће преизобилно родило; тако 5 ока шљива за 1 грош, имаде дакле една цента и по

свежих шљива за 1 фор. и 20 пара. Ни кукурузи нису хрђави, како смо се надали.

1 октобра опремаше једнога у Видин. Ако знанем кривице његове, а тако и његово име, явићу вам.

Сараево 7 нов. Наш честити Осман паша немогавши наћи дописнике, кои његову управу по новинама критикую, био се обратио на турског посланика у Бечу, да он код аустриске власти изради, нека уредништва имена дописника одкрию, или да им се бар у будуће строго забрани дописе из Босне печатати. У том смислу писао е и у Цариград, да министарство подупре посланика у Бечу. Вальда е мислио, аустриска влада уплашиће се, те ће од страха турскога той смешной жельи одговорити. Него у Бечу и у Цариграду бияху друге мисли, па и заборавише на молбу честитог Осман паше, зато кажу да е наумио послати у Загреб једног прокуратора и подићи парницу против уредништва „Народних Новина," да му или дописника одкрие, или да само одговара, те ако му се неби овдѣ посао изяловио, онда би се исти прокуратор до Новог Сада потрудио, да и тебе, мой драги „Напредче," по турски даруе! Ех, чуеш, ти си му особито на вубу, ер хоћеш да му Турке посрбиш, пак ће те Осман поучити, какови су то „мухамедовски Срби." У Босни су само голи Турци и рая, кою е алах и пророк Турцима за робове поклонио.

Чуем, да е аустриски консул г. Іовановић дигнут са консулства и учињен заповѣдником бродске регименте. Његову одласку неће се нико у народу веселити ни жаловати, ер е он код нас живио „без приекора и без похвале." Єдина успомен, што е код нас оставио, est, да е своме банкеру и подаику Ђорђу Райковићу орден неки аустриски прибавио.

У суботу 6. о. м. догоди се пожар у Сараеву у 4 и по часа ноћи близу српске цркве латинске вѣре. Бранили су одважно како Срби све три вѣре, тако и войска. Рашид ефендия стояо е под Райковића куће и еднако е налагао, да се брани. Пламен е буктио велики; изгореле су 2 куће, трећу су оборили. Ова ватра била е у великом тѣснацу, ер су ту улице врло узане. Одважно бранѣнѣ учинило е, те се ватра није ширила.

Угарска.

— О изборима саборским ово се има являти: У Ритбергу у тамишкой истукоше Шваби Влахе, те се избор прекиде. О избору у Товаришеву читамо у „Лойду" извринуто известие, кое баца кривицу на Србе; онако е било, како е у нашем листу явлено. Далѣ су изабрати: у хонтской Іован Пацолаи, у Мункачу Тома Егвеш, у М Куманской Карло Сас, у Шћавинци Іосиф Пругбергер, у абауйской Лад-Черге, у гемерской Ферд. Рагальи и Варт. Хевеши, у сепешкой Андреански, у јанопольском срезу у арадской барон Лауш Шимоньи, у мармарушкой Стефан Силађи; у арадской: Варга, Антоние Мочоньи, Дешан Поповић, Іоанеску, Жигмунт Поповић. Мађари и Немци у арадской вармеђи већином нису гласали и дали су свой протест, ер су Романи врло били узруяни. У зволенской вармеђи изабрали су: Ђ. Плати, Лехоцки, Павле Калауз и Стефан Рутваи; у земплинской Гейза Сирмаи, у вашварской Іосиф Сел и Алексие Хорват; у Моравици у тамишкой Ђорђе Мочоньия; у толнанской Слуха, у земплинской Карло Вечеи, у Пакшу Ђ. Курц, у Красной барон Алберт Банфия.

— По наредби краљевской предаће се управа фундациони добара угарской губернии и основаће се кр. фундациони директорат.

— У Будиму састаће се мешовита комисия, коя ће решити, колики е хрватски део у религионом фонду.

— Кнезови Естерхазие имали су од 200 година амо свою стражу. Сада е та стража укинута, да би се што више могло штедити у растроеной кнежевской економии. Кадгод било е те гарде читав батальон, сада е било истом 24 момка. Униформа е била лепа и богата.

— Влада намерава у Пешти покренути велике политичне мађарске новине.

— Алберт Палфия, кои е 1848 и 1849 издавао радикалне новине „Марциюш 15", намерава покренути нов лист мађарски „Кезвилеминьи" (явно мнѣнѣ).

— Гроф Стефан Кеглевић добио е допуштенѣ, да може предузети техничке предходне послове за гвоздени пут од Коморана до Сучана.

— У седници ердељскога сабора од 24 нов. закључено е поднети адресу Н. В. цару, у коіой да се захвали на успоставлѣню савеза ердељско-угарскога, те да се изрекне, да е чланак о савезу подпун закон, кои се може ревидовати само у Пешти, далѣ да се моли цар, да позове ердељске заступнике у Пешту. У адресу примиће се условлѣ о хранѣню права ердељских Саса.

Троедна краљевина.

— „Позору" пишу из Вараждина, да е тамошнѣм капголу стигао налог од кардинала Хаулика, да каноника Болеславскога заступника капгола у сабору, позове кући, ер е подписао молбеницу на краља и неће да долази у саборницу, где и овако нема сабора, па да изберу кога другога за свога заступника. У место да капгол опомене г. кардинала, да у троедной краљевини само бан има право позивати на сабор, а он изабере за свога заступника г. Ивана Мажуранића, но овай се захвалио на той части; него у мѣсто да опомене капгол, да е пошао странпутицом, упути га, да изабере каноника Илиашевића. Свакако се надамо, да ће законити сабор крепко заузети се за увређеного свога члана.

— Монти, Сабљић и іош некои, кои су у Книну месеца септембра били затворени, тобоже што су правили немире при саборским изборима, сада су пуштени на слободу. И тако ником ништа — само што поштени люди три месеца дана чамише у затвору!

— Барон Кушлаи тешко е оболео.

НАЙНОВИЈЕ.

Из **Београда** пишу нам, да тамо очекую светлу кнегиню Юлию.

Беч. О хрватском конфликту явля се, да е 24 нов. био министарски савет под председаванѣм Н. В. цара, на коме су били и дворски канцелари, далѣ кардинал Хаулик и бан Шокчевић. О исходу овога збора говори се, да ће приседници банскога стола по свой прилици изгубити лични глас, а и избори загребачкога крнѣга сабора уништиће се фактично. Бан и депутация народно-либералне странке вратили су се исти дан у Загреб.

За г. грчко-ориенталнога патриярха являю из Беча, да чека, како ће се у Бечу решити ствар са Хрватском, пак ће према томе и он решити се, хоће ли у Загреб или ће у Пешту.

Загреб. „Позор" од 25 нов. вели да е успех депутациє фузионистичке у Бечу био подпун; обећано іой е, да ће се исправити мане, кое су изишле са крива тумачеия пословнога реда; али дотичне одлуке нису іош сазреле, зато се немогу іош данас обнародовати. Градоначелник загребачки није допустио, да грађанство даде бакляду вратившим се члановима депутациє.

Предстои наименованѣ нових великих жупана у Хрватской и Славонии.

Пешта. Због болести положио е гроф Емил Дежефия свой манд т посланички, нити ће у понедельник присуствовати отвараню мађарске академие.

Брусел. Нема надежде, да ће белгиски краљ Леополд оздравити.

ТРГОВИНА.

Сисак 21 нов. Житна трговина била е доста жива ове седмице и шеница и кукуруз скочили су у 5 н. по вагану. Свега се продало зрна за 75,000 вагана, и то шенице 32,800 вагана, потиска ф. 3. 50 н. банатска ф. 3. 35 н. стара исто тако. Єчма 800 вагана ф. 1. 66—70 н. Наполица лоша ф. 2. 20 н. Раж ф. 2. 22 н. Кукуруза 23,000 вагана по каквоћи од ф. 1. 60—2. 20 н. Зоби 9000 вагана ф. 1. 10 н. нов, ф. 1. 23—25 н, стари. Вода добра за пловидбу.

Беч 20 нов. Юне е дотерано 1010 волова из Мађарске, свега 2075 комада. Тежина комада 450—680 фунти. Цена од комада ф. 100—145. 50 н. од центе ф. 19. 50—23 50 н.

Пешта 25 нов. Шенице се продало 3700 вагана, и то потиска ф. 3. 25—30 н. пештанска са тавана ф. 3. 25 н. за готово. Раж се држи на ф. 2. 15—25 н. Остале струке слабо траже, нити им се цена променила.

Бечка берза од 27. новембра

Сребро — — — — — — — —	105 25.
Дукати — — — — — — — —	5. 10

Станѣ воде на Дунаву.

Нови Сад 27 нов. 2 стопе 4 пал. Стои

Пешта 25 нов. 3 стопе — пал. Долази

ОГЛАСИ.

Стециште.

Ради попуненя упражнѣног места обштинског бележника у Стеяновци, Велики Радинци и Вогню овим се расписуе стециште.

Са званием бележника ових трию обштина скончана е годишня плата у готовом новцу од 360 а. вр. без стана.

Кои ово звание получити жели, нека свое са нужним свидѣтелствама сврху свршени наука, досадашнѣ службе, положеног за бележнике прописаног испита, као и сврху политичног и моралног владаня свог снабдѣвене молбенице до 8 (20) децембра 1865. званию овом поднесу.

Од Жуп. Срезког Суда у Руми 8 (20) новембра 1865.

Велики судац,

285—1—3 Бранко Іовановић.

ТРГОВИНА ЗА РОБУ НА РИФ

у Новоме Саду код „златног лава" потребуе једног од млађи спомоћника и једног шегрта.

287—1—2 **І. Полит и Син Гавра,**

Стециште.

Рада попуненя упразненог места обштинског бележника у Буђановци и Сибачу овим се расписуе стециште. Са званием бележника ових двею обштина скончана е годишня плата у готовом новцу 300 ф. а. в. и слободан стан.

Кои ово звание получити желе нека свое са нужним свидѣтельствима сврху свршени наука, досадашнѣ службе, положеног за бележника прописаног испита, као и сврху политичног и моралног владаня свог снабдѣвене молбенице до 8 (20) децембра 1865 званию овом поднесе.

Од жуп. срезког суда у Руми 8 (20) новембра 1865.

Велики судац

286—1—3 Бранко Іовановић.

Натечай.

Од стране жупаниског срезког суда у Иригу у славной жупании сремской отвара се натечай ради избора бележника за обштину Гргуревце и Шулям, кое обе обштине један нотарият сачиняваю, и ради тога опредѣлюе се дан на 29 децембер (10 януар) 1866 у 10 сати пре подне када ће се избор бележнички обдржати.

С овим бележничким званием скончана е годишня

плата у обштини Гргуревци у готовом новцу	200 ф.
а у име стана — — — — — — — —	21 „
У обштини Шульму у готовом новцу — —	105 „
а у име стана — — — — — — — —	16 „
Свега	345 ф.

и 3 фата дрва.

Сви они кои ово звание получити желе, имаду свое молбенице прописано устроене до заключимо 23 децембра 1865 (4 януара 1866) овом суду поднети.

Жупаниски сресни суд у Иригу 20 новембра (2 децембра 1865.

284—1—3 Срезки судац Новић.

Оглас.

У броевима 89, 91 и 92 ових новина обявлено е, да ће се 65 грла коня из државне ергеле кнежевства Србие у Београду 27 и 29 новембра и 1, 2, 3 и 4 дец. ове године продавати; а у бр. 93 разаслан ближи опис сваког поединог ових грла у изводу инвентара поред ових новина 283—2—3

Обява.

Од стране суда као грунт. власти магист. Новосадског овим до явног знаня доставля се, да ће се куће бр. 203. и 216. у Новом Саду Іована и Кате Лебдановић због дуга Францу Риплу са 600 ф. вр. на явной лицитации у два термина и то дана 27. Децембра 1865. и дана 21. Февруара 1866 свагда на лицу места 3 сата после подне тако продавати, да ће се на другом термину и испод процене вишедаваћем подати.

Условия купа могу се код суда у званичне часе проучити.

Варошки суд као грунт. власт.

У Новом Саду 28. Октобра 1865. 282—3—3

ПЕТ КОНЯ

мрке длаке, од коих два од 15 шака и 3 палца висине, оба здрава и у найбольой снази сачувана, по 6, и 8. години; а три коня од 15 шака и 1 палца висине — два од ньих од добре су расе — а сва три еднака у теглѣню, ходу, такођер у подпуной снази и савршено здрави, оштри касачи и за сваки посао добри, по 6. и 7. години. Свих пет коня возе и поеднице, ма гди упрегнути били, и два од ньих добри су за яханѣ.

Засада врло приличном ценом продаю се. Даля известия код уредништва „Напредка." 288—1—6

Поштовани г. докторе.

Приятно ми е осећанѣ изразити вам мою искрену благодарност на вашем по болуюће човечанство тако спасоносном проналаску, на вашой АНАТЕРИН-ВОДИ ЗА УСТА. Пошто сам ню по године дана употребляво, сасвим сам се опростио неке дубоко укоренѣие зубне болѣ, те сада могу да се са моим шупльим зубима служим исто као и са здравима. Ваша изврстна есенция у исто време сачувала ме е од сваког могућег зубног отока и од крвавеня десни. Будите увереви, да ћу у препоруку нѣну све чинити, што год буде у моіой власти.

Срдачно вам се препоручуюћи остаем са отменим високопочитанием найпонизни

У Берлину 12 ян. 1865.

Т Лобек, поручик в. с.

МОЖЕ СЕ ДОБИТИ:

у Новом Саду	код г.	**В. Гросингера**	апот.
„ „	„	**Ф. Шрайбера.**	
„ Тителу	„	„ Т. Ђорђевића и Др.	
„ Београду	„	„ Секулића апот.	
„ Панчеву	„	„ Николића и Нећака.	
„ „	„	„ В. Х. Графа апот.	
„ Митровици	„	„ Цайзбергера апот.	
„ Руми	„	„ Милутиновића.	
„ Вуковару	„	„ Т. Станића.	
„ „	„	„ Крайчевића.	
„ „	„	„ М. Киршбаума.	264—1—1

Ђорђе Кнежевић, фотограф, обзнанює, да као што е пре 10 година у овой вароши на задовольство поштоване публике у сврхи своіой деловао, тако и сада по повратку свом у средину вароши ове, гди стално обитавати намерава, стан е свой у кући г. др. Іована Хаџића увео, и сваке врсте фотографског деловаия, истом почетком месеца декемвра о. г. предузимати хоће са великом оправом у ново саставлѣном стакленом салону. 276—4—4

Властник, издаватель и одговорни уредник Ђорђе Поповић.

Брзотиском Игнята Фукса у Новоме Саду